

Lagtima vinterting vid Kuddby den 5 februari 1700.

Gästgivaren Knut Friman tilltalte Sven Olofsson och Truls Månsson i Brunneby om halva Stensvads äng, de under Brunneby brukade och Knut Friman igenom uppvist fastebrev av den 15 februari 1667, påstår allena höra under Fristad. Varemot gästgivaren Olof Svensson, å sin fader Sven Olofssons vägnar och Nämnde-Truls i Brunneby uppviste en häradsdom av den 25 augusti 1601 och därpå lagmans dom och salige herr Nils Bielke sålt den 18 juni 1604, emellan Lasse i Friatad och Månses i Brunneb, av det innehåll, att halva hagen på Stensvads ägor kunde för sin höga herres skull, icke dömmas ifrån Månses i Brunneby, efter den av ålder var tillytt och legat som de föräldrar av många, visste besked om.

Resolutio:

Tingsrätten haver denna sak i behörigt övervägande tagit och ehurväl käranden Knut Friman genom detta fastebrev den 13 februari år 1667, söker bevisa hela Stensvadsängen böra under och till Fristads skattehemman, så kan han likväl varklen genom vittnen, som av han säger sig veta fulltyga, vad vid eller på vad sätt, halva ängen i Stensvads ägor helst kommit ifrån Fristad. Ty finner tingsrätten skäligt och rättvist, så i anledning av den uppvista härads och lagmansdom av år 1606 och 1604, belv ovanbenämnt köp, i förmåga av 1 kapitlet jordabalken anse Brunnebybornas hävd i halva Stensvads skatteäng för urvinnande och svarande för vidare tilltal i detta mål fri avkunna.

Lagtima vinterting vid Kuddby den 5 februari 1700.

Nils Nilsson i Fristad tilltalte Eric Rahlsson i Fyrby om odugliga gärdesgårdar på Fristad frälsehemman samt att han Eric bebott var, som det tillsodo, sig således vara förlykta, att Eric Rahlsson betalar till Nils 40 daler kopparmynt och sedan på goda leverat 20 daler.

Ty dömdes förliknigen fast och stadig och pålades Eric Rahlsson inom 6 veckors dag betala de återstående 20 daler kopparmynt med 1 daler expenser och plikta vardera för yteblivande vid första upprop 1 daler silvermynt.

Lagtima vinterting vid Kuddby den 5 februari 1700.

Inkom nämndeman Joan Claesson i Blinnestad och tilltalte handelsmännen herr Joachim Hansson Söwers och herr Ernst Beckman om en äng, hökortahagen kallad, vilken efter hertig Johans bytersbrev av den 15 december år 1615 och konung Gustaf Adolfs konfirmation den 14 juli år 1618 lytt och lagts till Per Nilssons skattegård i Fyrby, den Joan Claesson med alla dess tillhörigheter sig tillhandlat den 12 augusti 1695 och dessa handelsmän nyttja ängen. Var emot herr Ernest Beckman å sin svärfader Joachim Hansson Söwersa och sina egna vägnar inlade en skrift av det innehåll, att de i förmåga av det 29 kapitlet konungsbalken förmena sig icke ständiga vara att contester litet med. Joan Claesson i Blinnestad hävdade sig icke denna gången försedd med behörig bevis om denna hage, därvid till sin hävd på svaromålet instämmande må plikta och betala expenser.

Resolutio:

Som nämndeman Joan Claesson igenom salig hertig Johans och höglovligaste i åminelse konung Gustaf Adolp brev bevisat, ayy högkorta hagen är ifrån Kongl Majt lönem lytt under och till Fyrby gård, som Joan Claesson nu possiderar. Då finner tingsrätten skäligt och lagmäktigt, det herrarna Joachim Hansson Söwers och Ernest Beckman, vid nästa ting ebvisa titulerade argument acquisitions av ebmalte äng, varandes vid detta tillfälle 29 kapitlet i konungabalken att hänföra.

Lagtima sommarting vid Kuddby den 4 maj 1700.

Sven Olofssons arvingar i Brunneby, tiltalade Truls Månsson om Stensvads äng, han i två års tid brukat, varom perterna berättat sig vara förlikta.

Ty varder Truls Månsson för enbart tilltal i detta mål fri erkänd.

Lagtima sommarting vid Kuddby den 4 maj 1700.

Truls Månsson i Brunneby instämde krögaren Olof Svensson i Åby och dess syskon, angående lösen av Stensvads äng, varom käaranden berättar sig vara förut med sina andra parter således, att saken anstår till nästa ting, men som krögaren bortrest utan rättens vetskap, pliktar han i förmåga av rättegångsordningen 15 § 2 daler silvermynt.

Lagtima sommarting vid Kuddby den 4 maj 1700.

Joan Claesson i Blinnestad tilltalte Måns Joansson i Bjärby för husröta på skattehemmanet Fyrby sedan år 1696, varom de således förliktes, att Måns betalar till Joan Claesson 38 daler kopparmynt, och pliktar Måns Joansson i Bjärby 3 gånger för otid 9 mark silvermynt.

Lagtima sommarting vid Kuddby den 6 maj 1700.

Johan Danielsson i Tåby besvärade sig det, dess assesor Gustaf Nilsson i Mem, icke uppbyggt den stuga, honom den 29 oktober år 1671 påsynts vara i Tåby frälsehemman.

Varemot Gustaf Nilsson svarade, det året tillförne kom av befallningsman välbetrodde Anders Svensson vare med honom darsammastädes på husesyn hållen, då han avflytta skulle i contrelaearns västersyn, frälsefogden hade påvisat och nämndeman Joan Eliassons frånvaro kunde alltså icke svara till den påföljden som avrit efter avflyttningen.

Resolutio:

Tingsrätten finner saken av den beskaffenhet, att befallningsman kunde svaranden hålla husesyn av år 1696 böra inskaffas.

Dessförinnan kan tingsrätten icke definitivt saken avhjälpa.

Lagtima sommarting vid Kuddby den 4 maj 1700.

Nämndeman Joan Claesson i Blinnestad, som skattemäktig fanns ägare av norra gården Fyrby i Tåby socken, instämt handelsmännen herr Joachim Hansson Siwers och herr Ernest Beckman om högkortahagen, de från hans skattegård innehava och han endast få furste durschlänstig hans furste i åminnelse hertig Johans brev, givet Norrköping den 15 december 1615 och högst salig konung Gustaf Adolfs gloriska åminnelses konfirmation den 14 juli 1618 förutan icke bort på något sätt emot 1671 dess plakat, från Fyrby skattegård separeras utan till sin rätta stam läggas.

Varemot handelsmannen Ernest Beckman uppviste en häradsdom den 9 mars 1676, vilken icke allenast mentionerar om högförenämnde hertig Johans brev och 1671 års plakat om underhållsskyldig jords delning och förminskande, utan stöder sig på lagmannadomar uti instansverna, som den 7 februari 1625, den 10 februari 1626, den 6 mars 1631 och en 19 december 1634, varigenom högkortahagen är considerard varden för en lagfången egendom ifrån Fyrby skattegård, bevarandes sin a parterätt 3 daler silvermynt, två årliga hästar och aldrig lytt eller legat under skattehemmanets fänta, och för den skull haver häradsrätten den 9 mars 1676 icke kunnat dömma högkortahagen ifrån salig mäster Johan Lohigius arvingar, och emedan som befinnes då skatteägaren i Fyrby och Tåby socken emot 1676 års häradsdom appellerat och Joan Claesson icke kan visa det då fullföljts som appellation utan betjänt dom till laga kraft.

Varemot handelsmannen Beckman, det nämndeman Joan Claesson må plikta för domkval och böta 20 daler silvermynt expenser.

Resolutio:

Tingsrätten haver denan sak i behörigt övervägande tagit och huru väl hertig Johans höglovlig i åminnelse bytesbrev år 1615 konfirmerats av glorvärdigaste konung Gustaf Adolph år 1618, innehåller det högkorta hage utsedd och obunden med Fyrby skattegårds ägor incorporerad vara och förskriva skett få dicterrar ehuru väl hög bemälte bytesbrev det högkorta hage have den särskilda ränta icke förminskas jorden ifrån Fyrby Norrgård, emot Kongl Majts nådigaste plakat år

och salig magister Lothigius arvingar medtagit högkorta hage som lagfången egen-
dom till avtjänst.

För den skull som än icke bevisats det Fyrby Norrgårds skatteägare intere fata-
lia fullföljt sin appellation emot 1676 års häradsdom, varav dem låter den desse-
lerat, så anstår nu icke samma tingsrätt, eftwer Kongl Majts nådiga plakat den
21 juli 1677, some mot 1673 års plakat om skatteskyldig jords delning, någon
fölrändring göra mot den dom som få sådan laga kraft vunnit, utan i förmåga
av det 1 kapitlet jordabalken till salig magister Lothigius arvingars ägande-
rätt till högkortahagen på herrar handelsmännen Joachim Hansson Siwers och Ernest
Beckman transporterat fasta och sådan hålla.

Vad domkval och expenser anbelangar så fria Joan Claesson, så mycket mindre
 därför häfta som vederbörligt sakägare vilka delas för 1/2 dags räkning.

Emot denna dom haver Joan Claesson i Blinnestad i rätten tid inlagt 3 daler
silvermynt, låta saken pröva vid nästa lagmansting, föredraga såvida som denna
sin appellation, vill till godo åtskjuta sammadeles, hava herr Ernest Beckman
i rätten vid appelerat angående expenser, s kadestånd och tidspillan.

Unga och beskedliga drängen Joahn Jonsson å egen och sina bröders vägnar, be-
gärde att som de tillhållit sig 1 hemman i Fristad, vilket Knut Friman nu åboar
av hävd, av en och anann ersättas, det måtte för den skull till hemmanets kon-
servation, att förbud honom och dem av rätten lämnat bliva, det varken hus,
åkrar, äng, skog ^{eller} vart bliver härefter dugligt i berörda Fristad av åboen,
bemälte Knut Friman medfarit.

Vilket tingsrätetn icke fann skäligt, att vägra, utan sådant förbud beviljar
de vid 20 daler silvermynts plikt.

Johan Johansson i Fristad uppviste för rätten tvenne obligationer av den 20
april 1702 ochd en 25 april 1709, med den första obligationen befanns det Knut
Friman är skyldig 16 daler kopparmynt och med den senare likaledes skyldig 30
daler kopparmynt.

Knut Friman kunde intet frångå sig denan skulden.

Alltså bör han ochd en riktigt och till fullo allra första klarera och erlægga.

Lagtima sommarting vid Kuddby den 20 juni 1701.

Rusthållaren Bengt Nilsson i Fyrby och Nils Nilsson i Fristad besvärade sig,
dels över att Knut ^{för} Frimans hustru, som har ihjälhuggit för för Bengt tvenne
och för Nils tvenne och ett i fjol, men hade icke fullkomligt betalt, utan så-
ledes förliktes, att Knut Friman giver vardera 3 daler silvermynt.

Upplästes gästgivarnas friheter i Björekinds härad:

Konungsunds kronohemman och Fristads skattehemman. ... och som efetr noga under-
sökande befanns ova specifikation samma år 1698 åtnjutit frihet på skjuts-
penningarnas erläggande 10 1/2 daler silvermynt, medan sådant görs med till
behörigt bevis meddelat.

Lagtima hösteting vid Kuddby den 17 oktober 1701.

Mattias Nilsson i Nybble och åboarna i Skällingstad, tilltalte båtsman Carl
Styf, för olovligt skogshygge, som besynts av nämndemannen Truls Månsson, att
vara på Nybble kronohemman till 7 lass, av Skällingstads ägor 3 lass.

Vartill svaranden icke kunde neka.

Ty pliktar i förmåga av skogsordnignens 5 § 40 mark silvermynt.

Lagtima vinterting vid Kuddby den 9 mars 1702.

Joan Claesson i Blinnestad och Bengt Nilsson i Fyrby instämt varandra om ägoskillnad i Fyrby.

Varigenom till efetr bägges insuerande begäran till den 6 maj nästkommande syn avgöra.

Lagtima vinterting vid Kuddby den 9 mars 1702.

Emedan som belägne skog under Mems säteri förekommit olovligt skogshygge. Så varder bemälte skog lysas i helg vid 40 daler silvermynts plikt.

Lagtima vinterting vid Kuddby den 9 mars 1702.

Emedan som överstinann völborne fru Ingeborg Larurin förnummit, det nämndeman Truls Månsson med kronlänsman Olof Olofsson skolat delat de ägor, som på utmarken uppgivna och till rusthället Ljunga lydit och legat.

Då haver välborna fru överstinann igenom halvbonden Lars Månsson nu där protest inlagt, vilken också upplästes blev till den verkan lag förmåga och är befunens det Truls Månsson, som med länsman skickat varit, icke bättre förstätt än delt dem.

Då emedan sådan delning som oduglig och funno av det 15 kapitlet jordabalken upphäver och göra nämnda fru sine efetrkomne hävd till laga slupit åkomma.

Vilket den jordägande haver till saken som förmenar sig med skrift något mera tillkomma, då regementskrivaren åligger vigilera för kronorusthället och Kongl Majts där under verserade höga intresse.

År 1702 den 10 juni.

Då en beviljad bostadssyn hållen blev emellan rusthållaren och skatteägaren Bengt Nilsson i Fyrby Södergård och skattebonden, före detta nämndemannen, Joan Claesson i Norra gården vice versa kärke och svarnde, om hagestånd och åker-
mosse.

Närvarande kronobefallningsman välbetrodde Henric Scheibe och nedanskrivna av häradets nämnd.

1. Inkom rusthållaren beskedlige dannemannen Bengt Nilsson i Fyrby, påståendes det han antingen måtte i förmåga till sin rätta bohlby Södra skattegården, få igen lövhagen, eller som den acta lägre dom den 8 mars 1676 är tillagd västra gården, därföre att till den gården äro bägge huvudmän i alla ägor, dem likväl Bengt Nilsson till södra gården ännu innehaver, honom likmäktig i hägnad och icke där emellan, efter stångamål, som är 6 stänger till södra skattegården, 4 1/2 stång till kronofrälsehemmanet emot norra skattegården, som allenast bör hava 5 stänger och nu utbytt utjord 1 1/2 stång, att inom kort styckas.

2. Talte Bengt Nilsson därpå, att han icke har något mål uti lövhagen mot Rambergs åkermark.

3. Och han utmärkte denna utjords byggningstomt icke vara rätt lövhagen, emellan hans ställe och kronogårdstomten.

4. Att aspetäppan skulle efter andra alternativ innehåll givna den 14 oktober år 1677 av Lars Nilsson i Malm och Måns Holstensson i Ljunga, lyda till södra skattegården.

5. Att rudebrunn vid denna gårdens tomt kytt under alla tre hemmanen i byn, vilken Joan Claesson är ägande av norra skattegården, vill ej förnöja honom med sin nytta.

Varemot nämndeman Joan Claesson intalte, att vad lövhagen vid södra gården vidkommer, så befinnes av en förlikningsskrift given av Nils Månsson i Fyrby södra skattegård den 11 maj 1668, som av kongl rätten under häradssigill den 14 oktober, den på fullande konfirmerat är, det lövhagen, som på en tillhörighet av norra skattegården är den till åtgärd godvilligt inskrivna

för dem uppläste.

Tingsrätten fann efter öfvervägande skäligt, det nu instämde målet till nästa ting att disserera och uppskjuta, på det kåranden Bengt Nilsson må till det samma förse sig med rätten skäl och låta inkalla dess åberopade vittnen, i fall att svaranden nämndeman Joan Claesson i Blinnestad icke skulle med fria vilja emellertid lämna där av kåranden åberopade vidimerade kopia av ett Kongl senatens brev.

Lagtima höstating vid Kuddby den 6 oktober 1702.

Länsman Olof Olofsson tilltalte efterföljande, för det de icke färdigt gjorde sina delar på Tåby vägar, som Nils i Sätra, Anders i Oxatorpet, Jaon Larsson i Skällingstad, Hindrich ibidem, Olof i Ragntorp, Anders Bengtsson och Joan Ericsson i Tåby, Lars och Inge i Bjärka, Blinnestads tvenne hemman, Stensvad, krögaren i Fristad, Eric i Fyrby, Holsten i Tåby, Johannis och Måns i Skjorstad, John i Alm och emedan undersökning befanns mestadeln någorlunda lagat om sine vägdelar. Så månde de förstå för böter, så framt ej inom 8 dagars förlopp, sine vägdelar färdige gjorde, men Hans, Eric och Inge i Bjärka samt krögaren i Fristad, som motvilligt åsamkta med sine delar, plikta så därföre som frö tresko, 6 daler silvermynt vardera och vid 40 dalers plikt, tillgjörandes göra vägen alldeles giltig inom 14 dagars förlopp.

Lagtima höstating vid Kuddby den 30 september 1703.

För kyrkoherden högvärdige doktor Hammarvik, Johan Frimans del i skattegården Fristad för 353 daler kopparmynt efter obligation den 31 juli 1702 och den 1 juni 1703 uppbudet.

Sammaledes Knut Frimans andel i Fristad för 300 daler kopparmynt, lån efter obligation den 30 juni 1703 uppbudet.

Änkan hustru Ingrid Hansdotter, som icke i frågå kunnat, på hennes salig man Lars Rasmusson på Stensvads ägor, av kåranden Joan Gudmundsson i Tåstad, på köp tagit och bekommit ett sto för 11 riksdaler kopparmynt. Men det samme varken i sin livstid eller nu sedermera betalt haver. Dömes nu plikta, att inom 6 veckors expedierande efter datum, till bemälte Joan i Tåstad betala förbemälta 11 daler kopparmynt, med dem Lars stämningsspenningar 24 öre silvermynt.

Lagtima sommaring vid Kuddby den 16 juni 1704.

Herr Claes Caléen å välborne fru Helena Catharina Wellings vägnar, kårade till Joan Larsson i Skällingstad angående olaga olovligt skogshygge på dess sätes gård Mems ägor.

Havandes nämndeman Nils i Fristad den avhuggne skogen varas befintlig och befunnit 115 stubbar.

I anledning varav Claes Caléen å välborne frus vägnar påstår det måtte häröver den plikta, som lag och förordning kunna prestera.

Sammaledes Joan Larssons hustru Maria Joansdotter, tillika med advokaten välaktade Nils Lindelius som efullmäktigad, vilel påstå härmed att ingenting vara hugget utan inom Skällingstads rågång och på dess skog, vilken prötar tillsammans med Mems by ägor.

Och emedan det lagfarts, att denna Joan i Skällingstads dräng Anders Månsson bliven av Sven Attraperader på skogsvägen, dock inte på Mems bys ägor.

Alltså prövar tingsrätten skäligt, att disserera denna sak till nästa ting, då bemälte Anders kommer tillika, att höras, ville därtill nämnden emellertid låta besiktiga på vilka ägor den avhuggna skogsparken kan vara belägen.

Lagtima hösteting vid Kuddby den 4 mars 1704.

Hauptman välbetrodde herr Henric Scheibe för ett kronohemman i Ljunga, för bonden Nils Erengrisslessen såsom åboende, instämt överstinann välborna fru Ingeborg Laurin för det hon till sitt kronorusthålls hemman ibidem, skall av utmarken innehade någon uppgjord åker, avruti ovabemälte kronohemman med ett profossboställe i samma by, böra hava sin del.

Vatill välborna fru överstinnans fullmäktige, utan föregivande sigill, varmed herr hauptman någon liten contistera, medan till någon syn samtycker, vilken hauptman påstår och regemenstsskrivaren välbetrodde Johan Fontin, efter dess brev av den 28 februari sistlidna, synes vara tillsvars med.

Men som denan skifte är mellan kronohemman görer den efter Kongl Majt nådigaste förordnign under högvälborne herr landshövdingen dicission och angivder.

Bergmäsatren ädel och högaktade herr Gustaf Danckwardt, genomd ess skrivelse daterad Almstad den 2 juni innevarande år, besvärade sig hurumedels han lider stort fång därmedels, att dess grannar uti Skjorstads by icke allenast nyttja låter varandra uti sädesgårdet, utan ock efetr låta gå sina kreatur uti säden, anhållande för den skull sådant till hämmande, om laga tingsförbud, att den ena den andra ej måtte göra härutinnan något det ringaste förnär. Härmed är Skjorstadsbönderna här medvente, och jämväl av nämnden intygat, att genom betande i Skjorstad by stor oreda kring.

Alltså och i anledning avlag, prövar tingsrätten skäligt, att förutan den i lagen precierade ordinarie boten juris punta, laga refussion av allt skadestånd skall den av Skjorstadsboarna, som understår sig sådant efteråt, att genom betan i sädesgårdet den ena elelr den andra fördelar, vardaförfallen till sina 40 daler silvermynt böter, medand eta förbud allom som vederbör behörigen är kungjort varder.

Lagtima sommarting vid Kuddby den 16 juni 1704.

Pigan Karin Joansdotetr tilltalte Gustaf Nilsson i Mem, om återst pående lön 8 1/2 daler kopparmynt.

Var emot Gustaf Nilsson icke hade något skäligt till förebära, utan att pigans moder gått i borgen för 2 pund fläsk och 5 marker ister, vilket profossänkan i Ljunga borgat.

Så prövar vara tingsrätten skäligt och Kongl legan 6 § likmäktigt, det bör Gustaf Nilsson inom 6 veckors daga, betala pigan Karin Joansdotter 8 1/2 daler kopparmynt med 1 daler silvermynt expenser.

Sockenskräddaren Anders Olofsson tilltalte, efter laga stämning, ryttaren Lars Ljungman, för förövat slagsmål och utkastat skällningsord uppå dess son Mårten Andersson, nämligen trenne örfilar, ett slag med en staver uti huvudet och skäl ord av hundsvått, påståendes käranden det måtte svaranden därföre plikta efter lag.

Ryttaren Lars Ljungman sisterade för tingsrätten, föregivande sig intet varit i rättan tid till detta ting stämd, och för den skull, att han till sin exculpation icke skall kunnat inkalla de vittnen, som dess hans sammanhang bästa kunde

slagen hava skola, exerperas denna gärning litet conteslationen. Tingsrätten tillfrågade ryttaren Lars huru det kommer till, att han slagit Anders skräddares son Mårten.

Jo, han kallade mig hundsvått, det ingen som tjänar min nådigaste konung icke låta kunde, av en skräddarepojke, allenast 19 år gammal.

Medgav således alltså att med saken hav anstånd till nästa ting. Sockenskräddare Anders ponerade här emot, med påstående om laga dom, vad som han nu skall kunna överbevisa för kronan, att vara skyldig till, och för övrigt intet kompenserar om son, att ju alltid vara Ljungman ansett sig hade för skälls ord som varit. Helst som han nogsamt kan bedyra dess oskyldighet. Begärde Anders skräddare sig med dess son vidare den allmänna friden, så för denna Ljungman som dess andra kamrater.

Lagtima höstetinget vid Kuddby den 6 oktober 1704.

Joan Claesson i Blinnestad, kändan efter föregången laga stämning, till sin granne Pål Månsson angående laga likviditetsbrev, uppviste för dess åboende tilldelningshemman uti bemälte by Blinnestads ränta.

Varpå svaranden Pål Månsson, igen dess befullmäktige advokaten välbetrodde Niels Lindelius, sade det andraga, han sig intet allt vad billigt är utav samma Blinnestad tilldelning haver kändan Joan Claesson av ägarna tillstånd de avgående räntorna att upptaga och för de samma svara.

Alltså och emedan lag det 10 kapitlet jordabalken 1 § säger, att kunde bör detta avrad sitt gäll det och sådant visa med brev eller laga vittnen.

Ty varder Pål Månsson i Blinnestad därtill hä medelst förbunden, så att vad han icke kan bevisa med i handom varande eller havde genmälte brev betalt, sådant vidare honom åligger att prestera.

Lagtima vinterting vid Kuddbyd en 22 februari 1705.

Pål Månsson i Blinnestad besvärade sig över nämndemannen Joan Claesson i Blinnestad, nu som förar tinget, att han icke vetat efter förty förledna vinterting år 1704 honom betala 15 daler kopparmynt och upplåta lilla tången i lilla gårdet till dess husbonde Adolph Lencs stånda kan komma, vilket nämndemännen Truls Månsson i Brunenby och Måns Persson i Skåresta by betygade, samt vara men som Joan Claesson, vilkens stämningar i rätten tid ebkommit, inte är tillstädes eller rådande över rustningsstammen varder jordägande.

Ty prövar tingsrättens käligt, det bör Pål Månsson sig åtnöja låta med 15 daler kopparmynt samt 1 1/2 daler silvermynt i expenser, dem Joan Claesson inom 6 veckors dag betala bör samt 2 daler silvermynt för uteblivande.

Salig Blauers änka hustru Karin Nilsdottr's fullbemäktige sventjänare Olof Brman, tilltalte drängen Eric i Blinnestad, att han emottagit av honom städja och intet trätt i tjänsten.

Drängen invände sig intet vidare emottagit städjan, än så snart han kommer få lov att komma ifrån sin förra husbonde, men efter han intet velat släppa honom, har han sänt städjan tillbaka.

Resolutio:

I förmåga av Kongl Majt nådiga förordning om legohjon av 1686 § 4, befinnes kändan intet vara befogad att städja drängen Erik utan att dess förra husbondes lov.

Ty prövar tingsrätten Kongl förordningen likmäktigt, honom kändans tilltal i detta mål att befria.

Lagtima sommarting vid Kuddby den 16 maj 1705.

Rusthållaren och dannemannen Bengt Nilsson i Fyrby besvärade sig icke veta någon råd, att få virke till grindstolpar, han vid landsvägen hålla bör, utan honom efterlåtitt varda hugga tvenne små ekar, varpå han förslag giver och som nämndemännen Starker Håkansson i Olofstorp och Pehr Nilsson i Blackstad, vilka ekar *ng*

Lagtima hösteting vid Kuddby den 25 september 1705.

Handelsman Joahn Stenman besvärade sig över drängen Lars Ericsson i Blinnestad, för det han, som i rätatn tid tagit städja 2 karoliner och förvissad varit om 50 daler kopparmynts lön uti allt, tre veckor före Mickelsmäss blivit städjad uti Stenmans frånvaro, havande nu städjat sig till schoutbynachten Bogman på Bolltorp.

Vartil drängen icke neka kunde.

Ty prövar tingsrätten skäligt och Kongl stadgan likmäktigt den 28 november 1686 4 §, dte bör Lars Ericsson träda i tjänst hos Stenman, vilken han först städjepeningen avtagit.

I övrig händelse haver Stenman tillika med laga sattistans honom hämta.

Vill han ändå icke kvarbliva, betala städjan åter och plikta 50 daler kopparmynt Och som han Lars Ericssons edan statt sig till herr schoutbynanten Bogman bör han giva städjan åter och plikta 40 daler silvermynt eller 30 daler kopparmynt, som efter verkligheten en dräng bör ha i orten.

Lagtima höstating vid Kuddby den 25 september 1705.

Länsman Olof Olofsson besvärade sig över följande bönder, för det de icke skjut-sat vid Fristad krog, som Pehr Danielsson i Brestad, Joan Larsson i Skällingstad, Anders Joahnsson ibidem, Lars Andersson och Samuel Månsson i Torp, Mattias Nilsson i Nybble, Anders Svensson i Oxatorp, Nils Larsson i Sätra, Paul Månsson i Blinnetsad, Nils Erengisslesson i Ljunga, Gustaf Andersson i Alm, Joan Gudmunds-son i Skårby och Olof Svensson i Tåby, vartill svaranderna icke neka kunde, men föregåvo sådan skjutsning vara dem besvärlig, helst emedan de icke så väl kunde evta, när de skola vara tillstädes med hästar vid krogen.

Var emot lansman intalte dem lätt till veta när de efter härom många hemman äro lagda under krogen och 4 hästar hållas var dag.

Resolutio:

Tingsrätten haver denna sak att till behörigt övervägande tagit, och som det befinnes överenskommet hemmanens åboar, som anslagna äro till hålla skjuts vid Fristad krog av idel tredska och motvilligt sig därifrån avhållit, så prövas skäligt, i förmåga av lag och gästgiveriförordningen, saklfälla den till 3 daler silvermynts plikt vardera och dubbelt om de sig härefter icke rätta låta, börandes nu betala till länsmannen 6 daler silvermynt expenser.

Lagtima hösteting vid Kuddby den 25 september 1705.

Ryttmästarinnan välborna fru Helena Wellings, igen sin fullmäktige bokhållaren välaktade Staphan Almgren, tilltalte bonden Olof Månsson i Tåby om 22 daler kopparmynt husröta, samt en ny stuga på gården han åbott tre års tid.

Havandes synenämnden icke utfört ny våghus värde i den kasserades ställe, vilken nu efter noga övervägande befunnit komma till röta 90 daler kopparmynt, vilket med de anförde 22 daler utgör tillsammans 112 daler kopparmynt.

Bonden svarade, det han där emot inte hade något till förebära, mera än det honom varit lovad hugga timmer till stugan på hemmanets ägor, men som det intet finns i kontraktet eller något annat bevis där till framstod, må han själv därom i ödmjukelighet påminna om som kontraktet innehåller, det han bör bygga ny stuga, samt hålla de övriga husen vid makt.

Ty prövar tingsrätten skäligt, som lag enligt Kongl Majts husbyggningsordning likmäktigt det bör, bonden Olof Månsson bygga och bättra vid gården för 112 daler kopparmynt till nästkommande midsommar eller vad den uti brister betala med penningar, som användas bör till husbyggnad och reparation på bemälte frälse hemman och inte till någon anna nytta.

Lagtima vinterting vid Kuddby den 19 februari 1706.

Efter högvärdiga herr biskopen och veniconsistoriums brev av den 27 januari 1706, blev Israel Rahelsson i Tåby och pigan Maria Svensdotter framkallade och tillfrågades varföre de över år och dag hållit sig från Herens Högvärdiga Nattvards begående.

Var till de icke hade någon orsak förebära.

Men Israels hustru Maria Pehrtdotter sade sig icke oftare kunna gå till Herrens Nattvard är hennes man.

Varföre prövar tingsrätten skäligt och likmäktigt det XI:kapitlet kyrkolagens 2 §, med den som okristna må förvaras, om barn förmåles kapitlets 2, 3 och 4 §§ om så skulle påtränga, och nu straxt sig icke bättra gåendes till skarpt och Herresn Högvärdiga Nattvard.

Och all den stund vadan Israel Rahelsson eller pigan Maria Svensdotter neka kunde till åtskillige gånger varit av högvärdiga herr prosetn förmanade, att de skulle skilja sig ifrån varandra för misstanken och förargelses skull i församlingen, så finner tingsrätten nödigt, att bonden Israel Rahelsson inom 14 dagars tid och förlopp skaffar henne Maria Svensdotter ifrån sig utur sin gård, hållande sig ifrån allt umgänge med varandra vid 50 daler silvermynts vite.

Lagtima sommaring den 21 juni 1706 vid Kuddby.

Rusthållaren Bengt Nilsson i Fyrby inkom för tingsrätten och begärde underrättelse, huru långa alnar här i häradet varit och ännu räknas på en stång, vartill såväl nämnden som tillstädesvarande tingsallmogen berättade, det mål stängen tillförne väl varit fem alnar i stång, men som nu är längre alnar, haver stängen uti längden till 4 1/2 alnar, som brukas av övriga byamål i häradet, vilket efter begäran härmed till vederbörligt bevis meddelat varder.

§ 13.

Förut avskedade nämndemanenn ärlig och ebskelig Joan Claesson i Blinnestad haver inställt Sven Jonsson i Tåby på ett kronohemman ibidem åbo.

Påståendes Joan i Blinnestad igenom sin son landfiskel välbetrodde Claes Caléen att såsom han haver betesvall mot Tåby åkergården, att slippa den gärdesgård, som ahn till adtum härsammastädes uppehållit, och sig betingar till 122 höt gärdesgård, varitinnan landfiskalen Caléen beropar sig på det 26 kapitlet byggingabalken § 6.

Sven Jonsson kan intet frångå mindre så få förevarande sättet han haver åker mot Blinnestads hage, men tillika med Sven, länsman välaktade Anders Andersson ratione officie, på kronans vägnar påminner, att uti Tåby gärde skola några grannar varit intresserade, och alltså vill förmoda sedermera en lugn jämkning, så att han omkring gårdet intet med hägnad varit nu efetr sitt stångafall och byamål.

Resolutio:

Tingsrätten prövar skäligt, det bör Sven Jonsson i Tåby, som haver sin åker intill Blinnestads hemmans hage elelr ebtesvall, gärdesgården däremellan, sedan den av nämndemanenn Joan Claesson i Blinnestad är färdig gjord, emottaga och göra med makt hålla, och skulle Sven Jonsson finna, att han därmed borde slippa någon hägnad med sina grannar på andra ställen, och de till skickligheten med godo sig intet begära vilja, så må Sven dem lagföra och att lag likmäktigt slut härutinnan avvakta.

Lagtima hösteting vid Kuddby den 1 oktober 1706.

För borgmästaren högaktade herr Carl Johansson, ett frälsehemman i Fristad och Tåby socken, han den 11 februari 1706 köpt av välborna fru Maria Elisabet Bagge

Lagtima hösteting vid Kuddby den 1 oktober 1706.

Gevaldigerkarlen Anders Hansson inställde för rätten, löskonan Kertin Håkansdotter som år 1702 tjänt hos förlovade båtsman och änklingen Jacob Lustig på Ljunga ägor i Tåby socken, vilken hava då lägrat. Sedan haver hon, som berättas, uppehållit sig i Söderköping och tjänt hos borgaren Gustaf Grå, varest fostret och skolat missgånget henne. Och emedan bägge stå till sitt olovliga plägade ogärnighen, pliktar han efter lag av det 3 kapitlet giftewrmbalsbalken 40 och hon 20 daler silvermynt. Börandes bägge undergå uppenbar skrift och kyrkoplikt. För det övriga angår, varder hon remmitterad till Söderköping, som vid rättan forum, därest hon berättar sig blivit av där medge.

Lagtima höstating vid Kuddby den 1 oktober 1706.

Som räntan ännu innestår för 4 år på Fristad krog, ty varder skatterättigheten därför uppbuden.

Dessutom som gården tillförne och drottning Christinas liv, med häradets tillhjälp uppbyggt varit till krogaregård, som sedermera alldeles förfallen är och

icke efter högvälborne herr baron och landshövdingens ordres adjusteras gästgiveriet, med de nödvändigheter, som därtill fordras.

Ty varder krogaren Knut Frima nu sedd med 40 dalers silvermynts plikt, och förses krogaren med annat prediskap.

Lagtima hösteting vid Kuddby den 1 oktober 1706.

Bergmästaren ädel och högaktad herr Gustaf Danckwardt haver förledne 12 februari vid Lösings häradsting uppvisat sin, hos landshövdingen högvälborne herr Märten Trotzig inninnuerade supplique om tillstånd på häradsallmanningen få hugga sig så mycket timmer han behöver till fullkomligen fullborda de nödiga byggningar han begynt på kronorusthållet Almstad i Tåby socken, vilka å boende högbemälta herr landshövdingen till vederbörande härads tings undersökning, huru mycket timmer till den åetrstående byggnaden skulle behövas och vad allmanningen hålla kunde.

Remitterat och som hörsamt följe därav, vederbörande med tvenne nämndemän beskedlige Lars Månsson i Ljunga och Nils Nilsson i Fristad varit vid Almstad och i ögon sina tagit de tvenne där påbyggna sidobyggningar, som som efter noga överbäggande befunnit, där till åtminstone behövs 18 tolfter timmer, men om så mycket skall på häradsallmanningen vara att tillgå, därom kan varken nämnden eller den tillstådes varande tingsallmogen giba fullkomligt besked och underrät-

Lagtima vinterting vid Kuddby den 25 februari 1707.

Drängen Sven Pehrsson i Wittinge instämde krögaren Knut Friman om 13 daler kopparmynts skuld, vilket efter nämndeman Lars Pehrssons intyg inte bokommit betalning i rättan tid, men var inte tillstådes.

Ty fälles efter Kongl Majt nådiga processbudning av år 1695 till betal honom med 13 daler kopparmynt inom 6 veckors dag med 1 daler silvermynt expenser och 2 daler silvermynts plikt för inte han inställde sig.

Lagtima vinterting vid Kuddby den 25 februari 1707.

Lantmätaren välbetrodde Anders Mörn oppviste en delning på stängen uti Brestad och Tåby socken, daterat den 13 oktober år 1705 och med kriterier, att honom och alla vederbörande intressenters fullmäktige samt nämndemannen Nils Nilsson i Fristad, vilken skrift av församlingen upplästes blev, och som icke hördes att någon som goda syn emot, till fria.

..... med som sänt skrivits, som behörigen infört och

Lagtima hösteting vid Kuddby den 30 september 1707.

Lantmätaren måtte utbryta Skårby ägor, dem skattlägga, vilka kyrkoherden i Tåb och krögaren i Fristad innehava, samt Björklund, Olof i Tåstad och Hjarterum.

Lagtima sommaring vid Kuddby den 20 juni 1707.

Hustru Maria Svensdotter besvärade sig över Isak Olofsson i Tåby, om slagsmål var han fuller neka eller och förra av sagt vara förlikta. Men kyrkoherden herr Knut Orelus igenom sin skrift av Tåby den 30 november 1706 intygar hon haft fem blånader på bägge armarna, prövar tingsrätten skäligt och lag likmäktigt det 10 och 13 kapitlet värjemålsbalken fälla honom till 15 daler silvermynt och om då ofrid råder mot varandra lägges domvita emellan 40 daler silvermynt, vilken den andar ofredar.

Lagtima hösteting vid Kuddby den 30 september 1707.

Jägmästaren välbetrodde Börje Tallbom besvärade sig över bonden Joan Claesson i Blinnestad och Paul Månsson ibidem, för det de härvid, var sin ek nedhuggit och den uppbränt.

Vartill svaranderna icke neka kunde.

Ty prövar tingsrätten skäligt, det böra de därföre plikta likmäktigt Kongl förordningen om bärande skogsträn 9 daler silvermynt för var stock och 3 daler silvermynt till lika skiftas, samt plantera 1 unga istället och vårda dem till de undan boskapsbet uppvuxna varda.

Holsten Månsson i Tåby, kärke till bonden Nils Erenhgisslesson i Ljunga och brofogden Olof, för en båtsmanssyn de hos honom olagligen skolat uttagit till kronbåtsmans skjuts vid marscherandet till Carlskrona, nödvändigt känt för 2 och 3 år sedan, påstående klaganden till sitt käromål så mycket mera vara, som båtsmanenn då redan skall igenom döden varit avgången. Svaranden reagerade här emot, berättandes sig haft befallning av dåvarande kronobefallningsman Henrich Scheibes skrivara Jöns Lundman, till förestående skjuts uttagande och att båtsmanenn skall samam skjuts vändeliegn åtnjutit och till sin nytta använt havaer.

Vilket käranden Holsten Månsson föga disputerade kunde, givandes jämväl vid handen, huru han hos vederbörande roteställe båtsmannen skall haft någon lön att fordra vid sin dödliga avgång.

Alltså kan tingsrätten här utfinna icke annat än

Primo, det bör av käranden bevisligen göras när båtsmannens död blivit o Sekundo, huru mycket båtsman kan hava hos de under roteställena att fordra samt Trettio med samma rotesällar konfronteras i fall att denan båtsman som nu klagas över, skulle vara käranden gottgjord, emellertid haver saken.

Lagtima vinterting vid Kuddby den 24 februari 1708.

Isac Olofsson i Tåby ingav i rätten en skrift, varutinnan han andrager huruledes det hemman i Tåby by och socken, som ahn bebor, skall vara besvärad med en för stor och alltför odräglig skatt, föregivandes att där bemälte hemman, som tillförne varit häradshövdignsboställe här i jurisdiktionen, och där det nu snart kommer under ny anstalt och skatteläggning, skall utgödas väl förfalla, till hans Kongl Majts skola trompt, helst emedan därtill skall finnas vara sköna ägor, hagar och äng mycket sköna och alldeles ingen skog eller utmark. Kronans befallningsman intygade sådant Isac Olofssons föregivande och angivande, att vara i full sanning samt att förenämnda hemmen skall påfört vara mycket hög spannmålsränta framför några bondehemman i socknen, så att för någon åbo omöjeligen skall vara, den nu för tiden därav, såvida och vid sista skatteläggningen påförde ränta att prestera och utgiva.

Varföre varde detta till bevis meddelat och ödmjukast hörsammat högvälborne

Lagtima vinterting vid Kuddby den 24 februari 1708.

Mattias Nilsson i Nybble instämt Joan Claesson i Blinnestad för husröta vid Nybble, och Joan Claesson vice versa instämt varandra för 80 daler kopparmynt. Men som Joan Claesson anhåller om anstånd till nästa ting, emedan honom några skäl ännu för domstolen, till samma dag honom upplysning. Ty blev sådant bestämt.

Lagtima vinterting vid Kuddby den 25 februari 1709.

Joan Hansson i Brestad, som frivilligt tillatod sig att vara till sin svåger Isac Olofsson Tåby, skyldig 40 daler kopparmynt och 4 karoliner silverpenningar samt spannmål korn 1 1/2 tynna, 3/4 tunna och en fjärding råg, detsamma till näatkommande Mickaelie tid, klarera och betala eller i vidrig händelse vara förtänt att undångår laga exution. Här förutan giver Johan Hansson till Isac 24 öre silvermynt expenser.

Joan Claesson i Blinnestad kärke till Knut Friman, angående 152 daler kopparmynts skuld. Knut tillstod väl skulden, viljandes likväl säga att Joan för en del skall hava pant.

Tingsrätten dömde det bör Knut Friman dessa nu pratenderade 152 kopparmynts skuld klarera och till Jona betala, var efter han och haver av honom pantsatta saker att återbekomma.

Lagtima vintereting vid Kuddby den 25 februari 1709.

Angav sig Isak Olufsson i Tåby och begärde en torr och ihålig ek, stående i kohagen efter nämndeman Nils i Fristad och Lars i Ljunga utsago, alldelse torr och ihålig, samt på norra sidan ruten inuti halva eken, grenarna och toppen avhuggna, vilket honom beviljades saklöst därom göra.

Lagtima vinterting vid Kuddby den 25 februari 1709.

Joan Claesson i Blinnestad instämde Mattias Nilsson i Nybble om 80 daler kopparmynt, han skolat betalt för Mattias Nilsson till herr bergmästyaren Danckwardt, Vartill Mattias svarade honom icke mera hava betalt för sig än 70 daler kopparmynt och emedan Joan Claesson icke mera bevisa kunde än svaranden tillstått.

Ty prövar tingsrätten skäligt det Mattias Nilsson bör sådana 70 daler kopparmynt betal instundande Mickelsmässa.

Lagtima vinterting vid Kuddby den 25 februari 1709.

Lästes högvälborne herr baron och genaralmajor och landshövdingens brev och ordres, upp av den 14 november 1707 till befallningsman välaktade Lars Göthe, om undersökning vad tjänstefolk och legohjon böra åtnjuta i årslön, haver ting rätetn den vid givna sitt betänkande således

att en fullvuxen dräng, som kan göra allt förefallande arbete med redskap och erfarenhet där till hörer, bör hava i städja 1 karolin, till lön 30 daler kopparmynt och fyra par svarta skor.

en fullvuxen dräng, som allenast kan göra sitt arbete, men icke nödig redskap innehar, städja 1 karolin, men icke i lön mer än 24 daler kopparmynt och fyra par svarta skor.

En halv vuxen dräng, som kan göra, bör hava 1 karolin i städja, 20 daler kopparmynt i lön och fyra par skor.

En pojke elelr någorlunda halv vuxen, bör hava 1/2 karolin i städja, 15 daler kopparmynt i lön och fyra par skor eller kläder, som kunna åsynas.

En piga, som sina sysslor fullkomligt kan, gives i städja 1/2 karolin och lön årligen 16 daler kopparmynt med fyra par skor.

En halv vuxen dito 1/2 karolin i städja, lön 10 daler kopparmynt och fyra par skor.

Samtliga ovan specificerade legohjon betala själva kontribution och mantalspenningar.

Lagtima sommarting vid Kuddby den 17 juni 1709.

Kronolänsman Olof Olofsson angav och för rätten framhade båtsman Olof Orre, som på åtskilliga ställen här i jurisdiktion stöld begått haver hos Olof Lars i Eneby och Styrstad socken, uti en bod sedan han brutit hål i taket, borttagit 2 fjärdingar gryn efter 1/2 tunna korn till värde 10 daler kopparmynt, en lädergrinna, en säck och en klippings tvådaler, 1/2 fjärding vetemjöl, två valar strömming av 30 öre.

Hos Sven i Lilla Venenrstorps stultit en oxe utur fähuset, 40 daler kopparmynt. Ifrån ryttarehustrun i Solbergatorpet Elsa Larsdotter, 8 alnar lärft, 4 daler 16 ör.

Hos Olof i Norra Sidus 13 alnar lärft, 6 daler 18 öre kopparmynt.

Två fjärdingar råg ifrån Lars i Ljunga, 10 daler kopparmynt.

Ett nytt svin hos Olof i Tåby, 2 daler kopparmynt.

Ett par storbyxor ifrån drängen Jonvid Bråborg, 3 daler kopparmynt och en skintröja av Eric i Svällestad till 8 daler kopparmynts värde.

Som gör tillsammans en summa av 93 daler 6 öre kopparmynt.

Och som båtsman Olof Orre icke ifråga kunnat, att ju han ovannämnda saker och kreatur stultit, utan sådant tillstått.

Varföre prövar tingsrätten skäligt och Kongl Majts straffordning av år 1653 § 2, ty skäligt det bör båtsman Orre restituera till vederbörande målsägare, att igengiva och plikta tredubbelt så mycket som stölden är, som bliver 93 daler 26 ör silvermynt, samt stå en söndag uppenbar kyrkoplikt.

Men som denne båtsman har ingen egendom att tillgå, var med han betala kan, ty avstraffas han med corporalsstraff av tre gatulopp.

Lagtima sommaring vid Kuddby den 17 juni 1709.

Anklagades av Joan Claesson i Blinnestad, Anders Andersson på Bjärka ägor i Drothems socken, Joan Hansson på Ljunga ägor uti Tåby socken samt Hans Joansson i Ljunga by, för de efter förre Anders Anderssons gjorda bekännelse, vid ett nu presenterat och på Söderköpings Rådstuga den 28 april sistlidet år, av rätten hållet protokoll, skola ifrån honom stulit hava, natten mellan annan och tredje dag påsk, i Blinnestad gjort, efter de brutit hål på taket av en bod och därvid betjänt sig av trenen stycken säckar, samt således bortstulit 2 1/2 tunna korn och 1/4 tunna vete.

Havandes Anders, vid det nu för honom upplästa protokollet, väl tillstått, att han med Joan Hansson, dess svärfader och Hans Joansson, dess svåger, de i ovan nämnda säckar stulit spannmål, men frångående alldeles vetet, sägandes han av spannmålen icke mera skall bekommit hava än en fjärding.

Resten skall hans svärfader och svåger å varande Joan och Hans sins emellan bytt hava.

Förmenades käranden Joan Claesson således stitt angivande ebstyrkt hava och till bevis, sin sida vad för en troärlig man Joan Hansson är, så insunerar han 5 stycken attester, alla innehållande den Joan stulit och avrit för tjuvnad misstänkte i långa tid.

Ibland de attester finnes i synnerhet samtligen Joan Hansson socknemän under den 2 maj sistlidna anförda bevis, det Joan i långa tid varit som tjuv misstänkter.

Skall ock Joan efter Pål Månssons attest den 10 hujus, stulit korn ifrån Mattias i Nybble, det han dock åt honom förvarat.

Då och efter attesterna utgivna av Nils Gudmundsson och Elin Pärsson av den 29 maj och 11 juni passito stulit ifrån befallningsman Sven Pärsson i Lammhult, en grå filt, som över en skada skall legat hava, med inneha.

Tingsökande allmogen kunde icke helelr ifrågasätta att Joan Hansson mycket beryktad varit för stöld.

Anders Andersson inropades, läsande rätten för honom det på Söderköpings rådstuga hållna protokoll, var på han utlät sig, att ljugit på sig själv, sin svärfader och svåger, då rätten honom allvarsamligen tilltalade, då Anders tystnad viljandes varken säga från eller till något mer.

Joan Hansson inhämtades, som i grund och på det högsta nekade, ehuru han å av rätten blev därom avsagder.

Hans Joansson likaledes, med påstående såsom de då om och vice versa stämam låtit, det må Joan Claesson, antinger med fulla skäl dem till saken nu binda, elelr ock att resituera dem allan skada, som de ock föbehåll sig allan laga recorvention i Joan Claesson ingav prov av korn, som han tagit av Anders Andersson allra först på denan gärnign nödgas och då han det till kvarn föra skulle, vilket när det jämfördes med vad Joan Claesson nu uppvisat, befinens att vara lika.

Angav för rätten att Joan Hansson, som är Anders Anderssons svärfar, sagt det skulle han bryta halsen av bonde som ebtjänt, det ock Joan icke ifråga kunnat.

Såsom det ännu fattas några vittnen på Joan Claessons sida, men jämväl vill, ombad sig emellertid bringa Joan Hanssons och Hans Joansson till någon bekännelse. Och så differeras detta mål förmedels böndagen till övermorgonen den 19 juni kontinuearade tinget.

Tjuvarna, som ifrån Joan Claesson i Blinnestad stulit haver, inkallades idag, var efetr annan, nämligen Anders Andersson tillika med dess svärfader Joan Hansson och svåger Hans Joansson, men de kunde inte bringas till någon sådan bekännelse.

Joan Claesson producerade å sin sida till vittnen, Pål Månsson i Blinnestad, Mattias Nilsson i Nubble och Sven Månsson, ärlige män, vilka som ojävade avsade

dens anna vittneseden.

Sedan bekände de var för sig följande:

Påhl Månsson sade att Joan Hansson stulit ifrån många, men i synnerhet ifrån honom, år efter annat korn och mjöl samt ock från Mattias i Nybble åtskilliga gånger den tiden, han hos honom tjänat haver, en där visste han intet. Mattias i Nybble inkom, berättande huru både Joan och Hans dotter för 14 a 15 år sedan, vid ett besök hos honom, då ahn åtskilliga gånger förefann sig vara korn bortstulet, vilket då efetr tiden han omsider igenfunnit uti Joan Hanssons gömmor, vid pass något mer än en halvspann och att åtskilliga gånger stulit med på Hans hängd, utan han kunnat förlikas då, dock med det accord, att det må stå honom vid tillfälle fritt och lika öppet.

Vid detta tillfälle stod Joan Hansson fram i vad för rätten tvenne gånger trugandes på kontrapart Joan Claesson och säga, ja du vet intet huru det går med dina barn, jag skall väl betalat.

Sven Månsson inkom, berättande huru han för några år, då han tjänt i kyrkoherdegården vid Tåby, fick han en gång se att Joan Hanssonstal uti en sädbinge på logen 1/2 spann råg.

Havandes alla desse trenen vittnen alltid hört talas om, att Joan Hansson var en gammal tjuv.

Hans Joansson inkallades och förmenade honom tingsrätten till sanningens bekän- nelse.

Men nekade alldeles.

Emot honom procuerades till vittne pojken Måns Carlsson om sina 16 år och Maya Svensdotter om sina 17 år , vilka som de intet begått Herrens högvärdiga Nattvard, tingsrätten likväl utan ed avhörda, varpå pojken berättade att Hans Joansson av underväl det högtidligen nekat haver, mälat uti förledna april månad någon säd, till vilken han med flickan skall burit 1 1/2 säar vatten, men huru säden tillkommit medan mältnignen skedde på logen, vet han intet. Flickan sade sig ingen ringaste kunskap hava om.

Nämnden berättar att Joan Hansson aldrig för detta varit lagsökter, varvid krono- länsman påstod, det måtte Joan Hansson ock plikta för det han nu bevisligen i Nybble och Tåby prästgård stulit haver.

Nu emedan rätten intet kunde sig påminna vidare att efterfråga parterna och vid det att man för dem protkollet uppläste, icke hade något mer att påminna, och så lät rätten dem laga avträda, emelelrtid resolveras som följer

Resolutio:

Hur väl Anders Andersson på Bjärka ägor velat påstå, som skulle han vid proto- kollet, hållet på Söderköpings rådhus den 28 april, bekänt hava såsom förledne, att han med sin svärfader Joan Hansson och svåger Jans Joansson stulit 2 1/2 tunna korn ifrån Joan Claesson i Blinestad, så haver dock tingsrätten sådant icke attendera kunnat, såsom det varit förut en frivillig bekännelse, han och nu vid protkollet och rannsagnignen varit så vankelmodig och icke velat säga varken ja eller nej, utan honom Anders Andersson, som betjänt sig själv stulit hava, fått icke mer än 1/4-ding korn och hans svärfader samt svåger det övriga. Dock som han nu icke annorlunda korn confideras än som av dä smmått sig till ringaste med tjuvarna och märkeligen själva stölden avmattat och hulptit till att fullbordas, likmäktigt Kong Majt ordning de acto 1653 § 2, utom det han förnöjer målet, grundar för sitt bortstulna gods, att dömas till tre gånger så mycket som själva stölden, varit av nämnden värderat till 50 daler koppar- mynt, blivandes således böterna som Andes nu utläggga skall 50 daler silvermynt och bör Anders stånda en söndag på pliktpallen, och som Anders intet haver att plikta med, ty avstraffas här med gatulopp. således att för vart löpande av 50 par spö avräknas för honom böterna 8 daler silvermynt.

Vad Joan Hansson vidkommer, så emedan han allenast med 1/2 bevis, nämligen sin egen måg, Anders Anderssons gjorda bekännelse, blivit graverad att hava av Joan Claessin i Blinnestad stulit korn, vartill och vilka prasumtioner i vid proto- kollet finnes, ahn jämväl och av goda tingsallmogen angiven för en grov svår

tjuvnad, varför han och som en mycket förhärad och noga blivit ifrån sitt kyrkvärdsämbete i Tåby kyrka avsättas, som och allmogen begära, det må han så väl som ock dess måg blivande ifrån utur häradet. Joan likväl icke velat bekänna sanningen, utan allt stadigt sin synd förnekat.

Alltså och vid seden, samt de flera omständigheter, haver rätten icke kunnat sig understå att admittera honom Joan Hansson till värjemålseden, utan honom vill under Guds allrättvisa dom och samtidan stötta hava, dock emedan samme Joan Bevisligen, och efetr dess eget vidgånga, stulit i Nybble gård 1/2 spann korn till 5 daler kopparmynt och uti Tåby prästgård 1/2 spann råg till 7 daler kopparmynt, så väl han ock efter kronolänsmans påstående, och i anledning av Kongl Majt förordning anno 1653, plikta tre dubbelt emot halva stölden quantum, nämligen tillsammans 12 daler silvermynt och taga uti stillhet uti sakristian absolution, börandes Joan i lika måtto, i anledning av Kongl Majts rättegångsförordning anno 1695 § 22 här förutom, såsom han ivrigt vetat sin ontrapart Joan Claesson, här för rätten, med sådana ord, sägandes vet intet huru det går med dig och dina barn, jag skall väl betal detta, plikta sina 10 daler silvermynt, och som Joan inte hade att plikta med, ty gick han frivilligen och utan motsaga under corperalt straff.

Men vad Hans Joansson härvid beträffar, så emedan alla hans sockenmän betygat, det de intet före ännu hört något vanartigt av honom och han nu intet mer än med halvt bevis, nämligen förbintligen sin svåger Anders Andesson blivit till saken bunden.

Alltså finner rätten skäligt och därigenom regotiens 29 och 30 § likmäktigt, det bör Hans Joansson med själv sin ed sig bevisa. Varefter ock han den allt detta är ebhörigen verkställt vardat, Joan Claesson i Blinnestad, Anders Andersson, Joan Hansson och Hans Joansson icke plikta hava den ena den andra något minsta att tilltala elelr förklara detta mål angående. Därför Joan Claesson i Blinnestad varit till sin kärke ut in protokollo mycket begrundan och föränlåten och monvention intet fiva i följe av Kongl Majt brev den 25 maj 1685, när skäl finnas som nu varit till edagång.

Laga hösteting vid Kuddby den 23 september 1709.

Förr avskedade nämndemannen Joan Claesson i Blinnestad, igenom sin son Claes Caléen, sökte efter föregången laga stämning käredepart emot rusthållaren Bengt Nilsson i Fyrby, det måtte bemälte Bengt bliva pålagd laga plikt, därföre att han emot förbud, skall huggit hava och uti lövhagen vid Fyrby, samt ersätta det förmedelst tagna skadestånd.

Bengt Nilsson med dess fullmäktige Söderström förmente det skall ingen kunna honom övertyga, att hava uti bemälte hage, skall ha huggit några än honom med rätta skall bort och tilstår väl det han huggit något litet av dess stängsel som nu Joan Claesson till sin skattegård i Fyrby nu haver, men för det skett förrän tingsrätten den 10 juni 1702 honom skogen, igenom därvid tillägnad hade, ej tillräckligt och sådant blivit Bengt kungjort. Han säger sig icke efter den tiden att hava sig låtit veta. Påstående för den skull på det högsta, att bliva för käreandens vidare tillmälen i så förevert och från detta mål fri.

Tingsrätten lät sig detta till vidare repcesion angeläget vara och befann efter käreandens berättelse, huru ifrån det lovlige östgöta landsrätt protkoll skall blivit en inhibition expederad för Bengt Nilsson och posstions inte skulle röra innan ändtaligt slut är hölt för mål å käreandens sedan det ville påstå, att få annan hage varit honom ansett tillhörande och av lantmätare tillägnad. Och som svaranden Bengt skall skäl samma förbemälte inhibition i avseebe såmedels att han lika intill stängen huggit, såinlituberar käreanden sitt talande i mycket skäligare och i anledning härav påtöva laga intention.. Men emedan att flykt coenment med vad mer han kan denna gång för rätten uppvisa så hava rätten med vecion uti förbemälte mål om olaga skogshygge, och så må deltagit skadestånd dissera velat, som pertena komma att så framt de själva häröver icke skulle kunde komma uti vänligaste överens, hava att fritt avträda till rätten sedan de efter föregången laga stämning och inkomma försedda med

besiktigat, berätta dem icke vara till något annat tjänliga, så varder sådan till behörigt bevis antecknat.

Lagtima hösteting vid Kuddby den 23 september 1709.

Rusthållaren Bengt Nilsson i Fyrby kärade med nämndeman Joan Claesson i Blinnesstad

1mo att Joan måtte låta honom, emot samgott vederlag, få det uti Fyrby befintliga utjords tomtestycke mellan Bengt byggningstomt, varvid herr Söderström, som fullmäktig å Bengts vägnar, beropar sig på Joan Claessons eget medgivande vid syningsrätten år 1702 den 10 juni och att Kongl senatens höga resolution av den 9 maj 1706 icke sådant skall giva skäligt varda.

2mo för det Joan Claesson skall, inför den höga Kongl senaten gjort orätt berättelse om en rudedamm på Fyrby, där uthusen bestånda, att Joan skall angivit det tillkomma honom ansvaret nyttja rudedammen, vilket annorlunda visas med att inga mansbrev som utger deras händer skall finnas, och i dess hus uppläst blivit och

3tio att Joan må till Kongl Majt intresse imponeras att lämna en vidimerad kopia av höglovlige i åminnelse hertig Johans bytesbrev med bonden Pähr Nilsson.

Var emot reserverade herr Claes Caleen, å sin faders Joan Claessons vägnar, vad dessa momenter vidkommer, som skulle det vara av höga Kongl senaten redan asfopricerade och såledels utanför det hade han icke vidare ingviekras, i synnerhet som han och förmodar, att ingen kan pålägga honom något duousitet framskaffa av de mål som med kronoresolutioner skola avgöras finnas, vilajandes och föregiva som skulle han intet veta, varest det finnes.

Herr Söderström åberopade sig till vittnen nämndemännen Mattis i Berga och Lars i Ljunga, som de där rätta skulle innehållit av det brev om rudebenär, av vilka benämnde Lars i Ljunga vara nu icke tillstädes.

Claes Caléen begärde det måtte protokolleras huru herr Söderström, inför rätten sagt, det skall Joan Claesson ivke kunna ensammen förvara rudedammen under sig, men herr Söderström ville förkunna sålunda, så vida Joan Claesson i Kongl senaten angviit sig åga rudedammen och absolut rätt, förmodades Claes Caléen att herr Söderström få där igenom, som allt det övriga skall emot lag talat och emot denna Kongl senatens fälld resolution.

Tillfrågades Bengt Nilsson om det är hans fulla egen vilja:

1mo att påstå det av herr Söderström anförda tvistigheter emot Joan Claesson och tomtestycket,

2de att Joan, om under gjort en orätt berättelse i höga Kongl senatens och

3de att Joan nu uppvist ett gammalt pergamentsbrev.

Hurutill Bengt Nilsson svarade ja, jag tillstår det samma och kan intet emot göra

Vidare hade om parterna intet att påminna, var vid man förestående protkoll

Lagtima hösteting vid Kuddby den 23 september 1709.

Rusthållaren **Bengt Nilsson i Fyrby**, som efter ansökning, utverkat laga stämning uppå lantmätaren vällärde Anders Ahlgren.

Käranden sökte, igenom sin fullmäktige Mattias Söderlund, det måtte bemälte svarande och lantmätare pålagt varda, att instituera honom den skada och bekymmer, som ahn igenom dess då å kärandesidans kallande, ogilla den revning eller jordmätning vid Fyrby gård, medan bolskada bryter honom Bent i Fyrby och Joan Claesson emellan uppå sätt, skall måst lyda eller undergå.

Men lämnar svaranden, herr lantmätaren Ahlgren tillt ingrätten inkommit med dess skrift, tilkännagivande han måtet ansöka ifrån högvälborne herr baron generalmajor och landshövding undfångna och bilagde brev av den 6 september sistlidna till KONGl Majt därvid verserade höga intresse, och på det att en under herr häradshövdingen Zillands acters profido utställer undersökning, icke måste slutat vara å ämbetets vägnar vid strömmen som utur från uppvuxen vid vördhallen utfallr tillstädes ochs amma strömvattenfall ända igenom förbi skifta geometric och härtill icke annorlunda äm skäligt attencera. så att samma

Lagtima hösteting vid Kuddby den 23 septembber 1709.

Joan Larsson i Skällingstad tilltalar, efter föregången laga stämning, Joan Larsson i Brestad, för det kreaturen alla, några dygn, vilka igenom svarandens grind och gårdesgård skola inkommit utpå, till honom en fjärding vete samt 1/2 spann havre, påståendes käranden därför att njuta behörig resufion.

Svaranden Johan i Brestad reagerade här vid, som skulle kreaturen intet gått in igenom hans utan kärandens gårdesgård.

Kronolänsman välaktade Olof Olofsson intygade huru som svarandens gårdesgård, vilken var så ofärdiger, att får kunnat lättan gå däröver, så väl som och att gårdesgården omkring svarandes tomt legat alldelse neder.

Alltså och käranden Joan i Skällingstad efter Joan Claesson i Blinnestad och fjärdingsman Olof Månssons utsago, igenom svaranden Joan Larsson i Brestad ~~amäga~~ grinds och försummade gårdesgård, igenom vilken ohägn de insläppte lydit och ställt oreda i hans åker, som även beräknas till en fjärding vete av värde till 1 daler silvermynt och 1/2 spann havre a 18 öre silvermynt.

Alltså i följe av lag Joan i Brestad restutiera och återställa Joan i Skällingstad och betala expenser med 24 öre samt för att han olaga hägnad hållit, böta 3 daler silvermynt.

Lagtima hösteting vid Kuddby den 23 september 1709.

Mattias Nilsson i Nybble framträdde för tingsrätten, uppvisande ett husesyns-instrument av länsman välaktade Olof Olofsson och 223 daler domän efter Mattias angivande, upprättat år 1699 den 26 oktober vid kronohemmanet Nybble, villket dannemannen och svarnden beskedliga Joan Claesson i Blinnestad då godvilligen avslutat och efter då för tiden, efetr dåvarande kronobefallningsman välbetrodde Hindrich Scheibes hand av den 8 februati 1699, till Mattias Nilsson avstått, tillkändandes Mattias, att han därför till Joan Claesson gifteshustru, varefter han och nu påstår, den vid ovanstående husesyn år 1699 befintlig husröta till 48 daler koparmynt sig bestigande till fulllo av Joan, att återbekomma till Joan Claesson, som vice versa kärande reagerade och anföra här emot, huru som kronohemmanet Nybble skall varit i hans avträde, där ifrån till fähus väl behållet och att Mattias, som brukat ibidem honom tillträdde, påtsgit sig den ringa bristfällighet, som kunde finnas själv att svara för, därför att honom det samma godvilligen upplägag, vilajnde för övrigt det nu, av Mattias producerade syningsinstrumentet, som olagligt av den raison, att en sådan husesyn av deputerade icke varit anbefalld, som och att själva originalet icke med någon rätt, utan Mattias nu på elfte året framvisat är presummerande.

Joan Claesson för den skull någon anständighet därpå och påstår vidare, att han för Mattias stämd i cantion, det skall han vara hans Majt och kronan vidare häftig, där detta hemman Nybble av Mattias i oförsvarligen medfares, vilket och verkligen nu skall ske, att antingen varföre den nu av Mattias pretenerade husröta fri och anklagade, eller få gården falla till träda, dens amma till Kongl Majts tjänst vidare att kultivera och uppbygga.

Kronolänsman välaktade Olof Olofsson var nu själv tillstädes med nämndemännen, kunnande de intet rätat, antingen det syningsinstrument, som nu av Mattias presenterade är riktigt eller ny, såsom e inte skola det med egna händer underskrivit hava, konstaterande för övrigt, att det som nu uppvisas, inte är själva originalet.

Vidare berättade kronolänsmannen huru honom bekant är, det Mattias lovat att Joan Claesson, som brukat Nybble, för honom cederade, inte skulle med någon husröta graveras, utan att Mattias den sig själv påtog, för den samma att häfta, och att den hållna husesynen endast därför skett, att det kunde ses huru som för Mattias tid varit i hemmanet bristfälligt eller uppbyggt och färdigt.

Tingsräteten tog förestående i behörigt övervägande, och alld en stund käranden Mattias Nilsson i Nybble till sitt emot Joan Claesson i Blinnestad anförda käromål, angående 76 daler 6 öre kopparmynt husröta år 1699 den 26 oktober, vid kronohemmanet Nybble befunnes, icke finans med laga giltiga skäl och bevis försedad.

För den skull kan tingsräteten uppå Mattias Nilssons påstämda icke reflektera, utan bliver saken sålunda lämnad i det stånd som den 11 års tid varit, nämligen att Joan för Mattias talan i detta mål fri, i synnerhet därför som kronolänsman intygat, huru som Mattias vid avträde till Nybble påtagit sig, förmedels Joans godvilliga avstånd av bruket, alla vid det samma varande onera eller en i bristfälligheter, såsom och att Mattias för att

Lagtima hösteting vid Kuddby den 23 september 1709.

Mattias Nilsson i Nybble och Pär Olofsson i Torp begära av rätten, att dem må förbud på skogen Nybble och Torp beviljat bliva, vilket förbud dem i följe av det 22 kapitlet konungsbalken, vid 40 dalers silvermynts plikt meddelas.

Lagtima höstating vid Kuddby den 23 september 1709.

En skattegård i Fristad uti Tåby socken belägen, uppbåd för unga dränagrna, ärliga och beskedliga Joan, Gustaf och Knut Jonssöner.

Instälte sig för tingsrätten, vid upprop, ärliga och beskedliga Knut Friman för sin del och dess svåger eller systeman Joan Claesson i Blinnestad, Joan Algustsson i Wisärka samt Hans Larsson i Berga på andra sidan, vice versa kärande och svarande.

1mo Friman till bemälte Joan Claesson i Blinnestad, Joan i Wisärka och Hans i Berga, att få rätten och fång och anspråk då, att till Joan Jansson och dess bröder i Fristad försälja dess salig broder Jean Frimans skattegårdsandelar i Fristad, dem han och nu åstunda att landlösa, men tillbunde att vilja straxt sanningen restera samt

2mo Friman till Joan Claesson för det han, emot lag och lika som med mansmål honom ifråntagit hava gårdens avsnar på ovanbemälte Fristad. Viljandes Knut Friman sådant med Pär Larsson i Skällingstad och änka betinga ske.

Samme Pär Larsson i Skällingstad framkom för tingsrätten och som ojävig avlade den heliga vittneseden, sedan bekännandes sålunda:

" Jag var med Knut Friman en gång i Blinnestad och var sammanstädes dä att söka bli av Fristads gård inget mål fått, vilka utgå för ovänskap, han Knut Friman och ryckte brevet ur händerna, vilket Joan Claesson fick se, gick han som finna brev av Knut i panträtt till kyrkoherden i Konungsund inlöst hade och hövligen bad Knut att han ville giva honom brevet igen, men Knut ville intet.

Alltså tog Joan ifrån Knut brevet, vidare visste han intet att berätta."

Knut Friman androg nu någon som skulle han förutan sig egen, utfå andel i Fristad, jämväl efter kvittbrev av den 17 oktober 1701, läst och till rätten lämnat.

Svaranden Joan Algustssons hustru på dessa ndel i Fristad levererat 100 daler koipparmynt, så och parti inlöst sin salig broder Jan Frimans obligate av den 16 september 1702 till välaktade Hindrich Hagman, stor av 53 adler kopparmynt med 65 daler kopparmynt, utvisande kvittens samt dessutom, att han skulle ännu hava av sig salig broder Johan, efter specifikation, att som var 77 daler 12 öre kopparemynt, vilja tvenne utgöra tillsammans en summa 147 daler 12 öre kopparmynt, som Knut Friman påstår sig, jämväl som förra 100 daler kopparmynt att hava till lösen uti Fristad employrat och anlagt samt även av allt sådant det må honom, som utomdels skall, men närmast bröderna och tillåtas, att utköpa Joan Claesson och de andra.

2mo dess svåger a 100 daler kopparmynt bör endast i ombemälte Fristad, i synnerhet dessföre, som förevalet är, att de skola endast av honom därpå penningar uppbjudit haver.

Begärandes Knut Friman, det må Joan Claesson, som städse tillgripit och disponerat haver Knut salige broders kvarlåtenskap, för vilken Knut påstår ovan nämnda 147 daler 12 öre kopparmynt uttagit, till vilken han lovt hava, det må Joan förlägga anvist termin, att det honom behörigen likvidation och räkning visa, varemot samma Knuts salige broders egendom avfälligt samt rättegångs-
expenser.

Varemot Joan Claesson, Joan Algustsson och Hans Larsson som vicervera militie låtir Knut Friman för det vad han utav sig salig broder Jean Friman och hans skatterättighet i Fristad, han ägnar sin mål åtnjutit hava regerande och anförda primo hur som Knut, med dess salig broder sina andelar i Fristad skattegård år 1702 den 3 juli och 1703 den 11 juni igenom hans förskrivnignar till ärevördige kyrkoherden Botward Hammarvik graverat med penningsslön av 633 daler kopparmynt och intresse där på, huruvida kommit, att och esamma år 1703 den 30 september, 1704 den 4 mars samma år 19 september blivit på tvenne ordinarie ting lagligen utbudna, varefter de och lgständig samt högvärdige kyrkoherden för denn skull den 20 juni 1707 fasta beviljats.

Varpå 3tio Joan Claesson efter uppvist köpebrev av den 19 september 1707 igenom 823 daler kopparmynts erläggande, sig allan rätt av kyrkoherden Hammarvik eller dess pupills havanderätt till nyssnämnde Fristad sig acqrierat, att Joan i Blinnestad, Joan i Wisärka och Hans i Berga således påstå, det Knut Friman icke den minsta rättighet skall äga kunna tilläta tt anföras, kan således ifrån honom och utur börden, varigenom laga vägar och stämningar och nu i tredje.

Men nuvarande hävdar nämligen drängen, ärlige och ebskedlige Joan Joansson och med det likmäktigt högvälborne herr baron, generalmajor och landshövdingen gunstlige remiss förtäljer till mission av den 23 maj och 14 juni innevarande år, varande egendomen Fristad, utan som förut skall ifrån det hemmanet rätta tillkommit, bevis upptänt hava det måge de för den skull mera så mycket vara för hans åtalstvist.

Joan Claesson med ess svågrar förklarade sig vidare, vad de samma på vidkommande som Knut Friman, vill påstå sig att hava där Fristad till dem erlagt sådan icke mera på köp, utan som intresse för deras andelar i Fristad, som Knut med dess salig broder Jean Friman uti 10 års tid, utan någon avgift skall betalt hava, och för övrigt vill Joan Claesson visa med behöriga räknignar och verifikationer till vad han disponert Knuts salig broder Jean egendom och kvarlåtenskap, för att hava betalt dess gäld och skuld.

Me påståendes såledse Knut hava i detta, så väl som de andra målen, att vara väl okundiger, begärandes behörig rättegångsexpenser, och att Knut må behörigen visa på vad sätt han sin salig broder deras krögande till sig tagna medel fördelat, så aom de förmoda sig därutinnan komma att partitionera.

Vidare hade nu parterna inte att påminna.

För den skull uppsattes över de stämde målen följande resolution:

Att den till denna tingsrätt behörigen instämde varaktige sak, emellan Knut Friman i Fristad kärande, Joan Claesson i Blinnestad, Joan i Wisärka och Hans i Berga svarander, angående det de hava till den förre ovetandes försålt hava hans och salig broder Jean Friman med sina andelar i Fristad skattegård uti Tåby socken belägen, varutinnan käranden påstår sig, förutan vad han själv ärvt och penningar inlagt, hava med var mera som i synnerhet, att Knut Friman angivit Joan Claesson i Blinnestad som skulel han olagligen tagit ifrån honom gårdsbrevet på Fristad, som omtvistat varit, varvid jämväl possession elelr nu för tiden Fristad innehavare, ärlige och beskedlige Joan Joansson härav blivit, som att acta vidare utvisa, är det Björkekinds tingsrätts sentone och dom avsgada på ordinarie ting vid Kuddby den 27 september 1709.

Tingsrätten haver parternas andragna skäl å ömse sider i behörigt övervägande tagit och all den stund det befinnes att Joan Claesson i Blinnestad år 1707 den 19 september ifrån kyrkoherden högvördige herr Btward Hammarvik lagt och köpt käarande, nu Knut Frimans med dess salig broder Jean Frimans andelar i skattegården Fristad, då varemot på tvenne tingsnämnder, den 30 september 1703 den 4 mars och 10 september 1704 lagständna, och där fasta för bemälte herr kyrkoherden oblandande lagständning och honom den 20 juni 1707, de på laga fasta beviljat, varpå jorden sedermera haver mannas, nämligen Joan Joansson och dess bröder hand och kommande, som i den åtnjutit hava tvenne högvälborne herr baron generalmajor och landshövding i orten immission och således alldeles komma igenom

förbemälte laga ägor och stånd, utur bördén och ifrån densamma varda salig brodern.

Alltså kan tingsrätten icke emot lag kapitel 3, 7 och 10 §§ jordabalken tillägna Knut Friman någon den ringaste bördés eller lösningsrätt till sina eller sin salig broder Jean Friman, skattegårdens delar i förbemälte Fristad gård, i förmåga de föll på och förbliva Joan Claesson i Blinnestad elelr dess rättsinnehavare, varigenom således det faller att inneha till sig tagit Fristads gårdsbrev.

Börändes Knut Friman, såsom han i detta mål saken tappat haver och nu en långan tid hindrat Joan Claesson i Blinnestad samt förorsakat honom fast många resor till Linköping och annorstädes, så och omkostnader, vad han uppfört till 51 riksdaler 24 öre kopparmynt, giva i anledning av Kongl Majts allranådigaste lag och förordning år 1691 i exepenser modererade till 21 daler kopparmynt eller 7 daler silvermynt till fjärdingsman Joan i Wisärka och Hans i Berga, vilka intet av käranden Knut Friman inkviterade varit mer än här vid tingsrätten, åtmistone av Knut 1 daler silvermynt vardera.

Björkekinds härads tingsrätt sentence och dom emellan välaktade Knut Friman å ena sidan och ebskedliga dannemannen Joan Claesson i Blinnestad, Joan i Wisärka samt Hans i Berga på andra siadn, vice versa kärander och svarander. Den förra angående de penningars återfående, som han dels vid Fristad gård skall till densamma presterat, dels och för och till sin salige broder Jean Friman skall uttagit och lånt hava, varföre han av Joan Claesson i Blinnestad påstår att åtnjuta betalning, såsom och få den där skall till sig tagit och disponerat bemälte salig broders egendom och de samma vice versa till förre Knut Friman bemälte, angående det han av sin salig broder och dennes skatterättigheter i Fristad han åtnjutit hava.

Var ut innan de påstår participera, pratenderandes å bägge sidor rättegångsexpense, med lag stridigt, avsågda vid Kuddby den 7 september anno 1709.

Tingsrätten haver förestående mål och partners därvid, som rannsakingar och protkoll här förut visa skall, anförde skäl i behörigt övervägande tagit och befunnit hurusom Knut Friman väl utlagt och för sin salige broder Jean Friman en summa av 142 riksdaler 12 öre kopparmynt och att Joan Claesson i Blinnestad emottagit en del av bemälte salig Jean Frimans egendom, men han där, emot bevisligen stor hop gäld och skuld ebtalt, havandes och Knut Friman till sig tagit några sin salige broders lösöre och nyttjat det såväl som Joan Claesson, Jöns i Wisärka och Hans i Berga hustruarnas gårdspanter i Fristad, ehuru väl han dessföre 100 daler kopparmynt till Margartea Olofsdotter, Joans i Wisärka hustru, erlagt haver.

Alltså finner tingsrätten billigt, det bör desse parter emellan, så väl om det ena som det andra likvideras, därvid

1mo uppgörandes hur stor andel var och en av desse parter kunnat uti Fristads gård ägt,

2tio är vad gården kunnat årligen av sig kastat och

3tio huru mycket Knut med dess salige broder Jean utgivit haver samt

4to bör synnerligen observeras, vad som salige Jean ägt och av vilken samt huru till det disponerat blivit.

Skulle någon överskjuta, så att det intet readn till salig Jeans skuld claerande empyerat är, då åtnjuter Knut Friman därav sånt till betalning, Det andra delas arvingarna emellan.

Likvidation bör ske inom 2 månaders expederande efter adtum vid 40 daler silvermynts plikt för den som det hindrar compensatis expensis.

6

och sen dess kopierad var, annan bevisades genom Knut det måtte den till den sedan inkomne svaranden, före detta nämndemannen Joan Claesson i Blinnestad, tillhållas att pröva noga riktigheten på att har salig Jean Frimans dödliga avgång kvarlämnade egendom samt

2do intitulerar kändan uti sin nu inlagda skrift, de emot honom, till datum bekanta procedurer som kvarstår och som voro det med honom, som var sjuklig, mene fter behov handlat och allenast till den ändan, att ruinera honom till dess timmeliga välbestånd.

Joan Claesson underställde allt tingsrättens omprövande, allenast begynte att rätten ville påminna sig, vad som för detta kan posserat hava, jämlikt allt taget i ebhörigt övervägande och emedan det befinnes, att det nu inkomna mål angående redo och räknenskaps görande, igenom denna tingsrätts resolution av den 27 september 1709 och därpå den 4 och 5 november följde likvidation samt upprättade laga instrument är assopierat vardet.

Ty förblev med et som gjort är fast och räknat, så att parterna hava sig samma instrumenter att efterrätta och hade väl tingsrätten före att belägga krutmeds- plikt, som således behöriggjorts åter vill jorocedera uti en utdömd sak, men vill honom denna gången försport hava, men vad det.

2de uti Knut Frimans inlaga skall anförda moment vidkänna de av honom omvittna- de olaga proceduerandet beträffar, så borde jämväl tingsrätten sådant behörigen bryta likväl medan Knut Friman icke själv kan förklara vad han med e procedurer- na menat, utan likade synes att han därtill för någon otydlig människa eller concept förklade varit.

Ty vill tingsrätten låta så länge bero, men till dess, att en sådan person kan framskaffas, tillståndas väl Knut Friman, som skulle klockaren vid Ny kyrka havit avskrivit den av Knut inlagda skrift, vill debetera sig själv för conepist actument supra.

Emot denna dom interporerade väl Knut Friman intra fatalia appeletiones penningar nämligen 3 daler silvermynt, saken få medels under den lovlige lagmansrättens vidare omprövande, att resolvera, men emedan redan för åtskilligt finnes i detta mål, laga kraft rendera kommer, ty lämnas Knut Friman behörig testimoniales därom, att han sökt ett sådant beneficium juris, att så njuta till godo, med vad mera som man härom fanna riktigt honom Knut att påminna.